

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899545
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Bdžoch
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012899545.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. apríla 2013 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaných C. H., Ing. A. M., Ing. G. T., G. O. a K. R., pre spolupáchateľstvo k pokračovaciemu trestnému činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. a iné, po preskúmaní odvolaní obžalovaných C. H., Ing. A. M., Ing. G. T. a K. R. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. mája 2012, sp. zn. 3T 7/2004, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e v o výroku o vine a treste u obžalovaného C. H. a u obžalovaného K. R. vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. č. 141/1961 Zb.

Obžalovaný C. H., nar. XX. G. XXXX v L., trvale bytom N. - F., E. č. XXX/XX,

s a u z n á v a z a v i n n é h o

zo zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov na tom skutkovom základe, že

v skutku v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa

spolu s obžalovanými Ing. A. M. a Ing. G. T. spoločným konaním za zdaňovacie obdobie mesiacov august, september, október a december 1998, neoprávnene podvodným spôsobom získali pre firmu N. od Daňového úradu Košice IV vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty na vstupe v celkovej výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) a to tým spôsobom, že daňovým priznaním za uvedené mesiace si firma N. uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a pracovníci Daňového úradu Košice IV Ing. A. M. a Ing. G. T., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu správnosti uplatneného nadmerného odpočtu firmou N., túto kontrolu vykonali v rozpore s § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože protokol o kontrole DPH zo dňa 30. septembra 1998, ktorý bol

podkladom pre vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, prejednali s neoprávnenou osobou Q. D., ktorá nebola v obchodnom registri vyznačená ako konateľ, ani splnomocnený zástupca firmy N. a táto osoba sa vydávala za osobu Q. D. a daňovú kontrolu uzavreli so záverom, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný Zákon o dani z pridanej hodnoty, čo vyplýva z kontroly daňových dokladov, dodávateľských faktúr, odberateľskej faktúry, analytickej evidencie dane z pridanej hodnoty, bankových výpisov a pokladničných dokladov a takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že to tak nie, lebo firma N. neuskutočnila zdaniteľné plnenia, žiadny obchodný bankový obrat nemala a u pracovníka Daňového úradu Košice IV Ing. A. M. išlo o zaujatosť pracovníka správcu dane podľa § 24 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., keďže spoločníkom firma N. bola jeho bývalá manželka K. M., rod. M., s ktorou sa rozviedol 2. apríla 1998. Na základe vyhotovenia protokolu o vykonaní daňovej kontroly o správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, bol firme N. postupne vyplatený nadmerný odpočet DPH v celkovej sume 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) daňovým úradom na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX založený C. H. na firmu N., C. č. XX v Slovenskej sporiteľni, a.s. Košice, ku ktorému mal jediný dispozičné právo. Z uvedeného účtu C. H. previedol z vyplnenej sumy za nadmerný odpočet DPH sumu vo výške 80 505,54 eur (2 425 310 Sk) na ním dňa 3. septembra 1998 založený účet č. XX-XXX XXXXXXXXXX/XXXX na firmu N., C. č. XX v Komerčnej banke, a.s., pobočka Košice, z ktorého potom spoločne s Ing. A. M. vybral tieto peniaze vo výške 80 495,25 eur (2 425 000 Sk). C. H. za prítomnosti Ing. A. M. vybral aj ostatnú časť peňazí vo výške 46 805,35 eur (1 410 058 Sk) z účtu firmy N. zo Slovenskej sporiteľne, a.s. Košice a podľa ich vyjadrenia celú sumu vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) odovzdal za prítomnosti Ing. A. M. Q. D., ktorého obaja poznali pod menom D. Q., čím Daňovému úradu Košice IV spôsobili škodu vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk),

t e d a

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil takým činom na cudzom majetku značnú škodu

a z a t o s a o d s u d z u j e

podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., § 39 ods. 1 Tr. zák., v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. sa obžalovaný C. H. pre výkon tohto trestu zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. v r a c i a vec obžalovaného K. R. krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

III.

Podľa § 256 Tr. por. odvolania obžalovaných Ing. A. M. a Ing. G. T. ako nedôvodné z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3T 7/04, zo dňa 11. mája 2012 boli obžalovaní uznaní vinnými a to obžalovaný C. H. v bode 1/ zo spolupáchateľstva k trestnému činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T. v bodoch 1/ - 4/ zo spolupáchateľstva k pokračovaciemu trestnému činu podvodu sčasti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4, § 8 ods. 1 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., v

jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., obžalovaný G. O. v bodoch 4/ - 5/ zo spolupáchateľstva k trestnému činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., obžalovaný K. R. v bodoch 2/ - 3/ zo spolupáchateľstva k trestnému činu podvodu sčasti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4, § 8 ods. 1 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., na tom skutkovom základe, že

obžalovaní C. H., Ing. A. M., Ing. G. T.

v skutku v bode 1/

spoločným konaním za zdaňovacie obdobie mesiacov august, september, október a december 1998, neoprávnene podvodným spôsobom získali pre firmu N. od Daňového úradu Košice IV vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty na vstupe v celkovej výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) a to tým spôsobom, že daňovým priznaním za uvedené mesiace si firma N. uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a pracovníci Daňového úradu Košice IV Ing. A. M. a Ing. G. T., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu správnosti uplatneného nadmerného odpočtu firmou N., túto kontrolu vykonali v rozpore s § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože protokol o kontrole DPH zo dňa 30. septembra 1998, ktorý bol podkladom pre vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, prejednali s neoprávnenou osobou Q. D., ktorá nebola v obchodnom registri vyznačená ako konateľ, ani splnomocnený zástupca firmy N. a táto osoba sa vydávala za osobu Q. D. a daňovú kontrolu uzavreli so záverom, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný Zákon o dani z pridanej hodnoty, čo vyplýva z kontroly daňových dokladov, dodávateľských faktúr, odberateľskej faktúry, analytickej evidencie dane z pridanej hodnoty, bankových výpisov a pokladničných dokladov a takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že to tak nie, lebo firma N. neuskutočnila zdaniteľné plnenia, žiadny obchodný bankový obrat nemala a u pracovníka Daňového úradu Košice IV Ing. A. M. išlo o zaujatosť pracovníka správcu dane podľa § 24 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., keďže spoločníkom firma N. bola jeho bývalá manželka K. M., rod. M., s ktorou sa rozviedol 2. apríla 1998. Na základe vyhotovenia protokolu o vykonaní daňovej kontroly o správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, bol firme N. postupne vyplatený nadmerný odpočet DPH v celkovej sume 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) daňovým úradom na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX založený C. H. na firmu N., C. č. XX v Slovenskej sporiteľni, a.s. Košice, ku ktorému mal jediný dispozičné právo. Z uvedeného účtu C. H. previedol z vyplatenej sumy za nadmerný odpočet DPH sumu vo výške 80 505,54 eur (2 425 310 Sk) na ním dňa 3. septembra 1998 založený účet č. XX-XXX XXXXXXXX/XXXX na firmu N., C. č. XX v Komerčnej banke, a.s., pobočka Košice, z ktorého potom spoločne s Ing. A. M. vybral tieto peniaze vo výške 80 495,25 eur (2 425 000 Sk). C. H. za prítomnosti Ing. A. M. vybral aj ostatnú časť peňazí vo výške 46 805,35 eur (1 410 058 Sk) z účtu firmy N. zo Slovenskej sporiteľne, a.s. Košice a podľa ich vyjadrenia celú sumu vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) odovzdal za prítomnosti Ing. A. M. Q. D., ktorého obaja poznali pod menom D. Q., čím Daňovému úradu Košice IV spôsobili škodu vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk).

obžalovaní Ing. A. M., Ing. G. T. a K. R.

v skutku v bode 2/

spoločným konaním za zdaňovacie obdobie v mesiaci august 1998, neoprávnene podvodným spôsobom získali pre firmu F., C. č. XX, ktorej jediným konateľom bol C. A., za ktorého sa vydával K. R., od Daňového úradu Košice IV vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v celkovej výške 484 039,83 eur (14 582 184 Sk) a to tým spôsobom, že daňový priznaním za uvedený mesiac si firma F., C. č. XX, si v mene osoby C. A. uplatnila nadmerný odpočet DPH na základe sfaľovaných účtovných dokladov a pracovníci Daňového úradu Košice IV Ing. A. M. a Ing. G. T., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu oprávnenosti priznania nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty firmy F., túto kontrolu vykonali v rozpore s ustanovením § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože protokol o kontrole dane z pridanej hodnoty z 3. februára 1999, ktorý bol podkladom

pre vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, prejednali s neoprávnenou osobou vydávajúcou sa za C. A., ktorá nebola konateľom, ani splnomocneným zástupcom firmy F. a daňovú kontrolu zavreli so záverom, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný zákon o dani z pridanej hodnoty, čo vyplývalo z kontroly daňových dokladov: vývozného JCD, odberateľských daňových dokladov, účtovného denníka, kúpnych zmlúv, daňového priznania, vstupných daňových dokladov, analytickej evidencie DPH a knihy faktúr. Takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že to tak nie je, lebo firma F., neuskutočnila zdaniteľné plnenia a ako podklad pre svoj záver použili sfaľšovanú písomnú správu Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. decembra 1998, oproti pôvodnej originálnej správe, ktorá bola zaslaná Daňovému úradu Košice IV na základe ich dožiadania zo dňa 16. novembra 1998 o vykonaní šetrenia k faktúre č. XXXXXXXXXX o nákupe tovaru firmou F. od firmy F. A. L., H. č. XX, U., by nemohol byť vrátený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty. Suma za nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty bola vyplatená Daňovým úradom Košice IV dňa 18. februára 1999 na účet č. XXXXXXXX/XXXX založený 15. augusta 1998 osobou vydávajúcou sa za C. A. F., C. č. XX, v B.. Takto získané peniaze boli z uvedeného účtu vybraté K. R., ktorý sa vydával za C. A. a týmto konaním spôsobil Daňovému úradu Košice IV škodu vo výške 484 039,83 eur (14 582 184 Sk),

v skutku v bode 3/

spoločným konaním za zdaňovacie obdobie mesiaca september 1998 sa podvodným spôsobom neoprávnenne pokúsili získať pre firmu F., C. č. XX, od Daňového úradu Košice IV vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v celkovej výške 329 142,93 eur (9 915 760 Sk), a to takým spôsobom, že daňovým priznaním za uvedený mesiac si firma F., C. č. XX, v mene osoby C. A., za ktorého sa vydával K. R., uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty na základe sfaľšovaných účtovných dokladov a pracovníci Daňového úradu Košice IV Ing. A. M. a Ing. G. T., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty firmou F., túto kontrolu vykonali v rozpore s § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., pretože protokol o kontrole dane z pridanej hodnoty z 3. marca 1993, ktorý bol podkladom na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, prejednali s neoprávnenou osobou vydávajúcou sa za C. A., ktorá nebola ani konateľom, ani splnomocneným zástupcom firmy F. a daňovú kontrolu zavreli so záverom, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný zákon, čo vyplýva z kontroly daňových dokladov: vývozného JCD, odberateľských daňových dokladov, účtovného denníka, kúpnych zmlúv, daňového priznania, vstupných daňových dokladov, analytickej evidencie DPH a knihy faktúr. Takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že firma F. neuskutočnila zdaniteľné plnenia, nadmerný dopočet im nebol vyplatený vďaka obozretnému konaniu zastupujúceho riaditeľa Daňového úradu Košice IV a následnou kontrolou, ktorú vykonali iní pracovníci a zistil, že firma F. si za zdaňovacie obdobie mesiaca september 1998 neoprávnenne uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty 329 142,93 eur (9 915 760 Sk), čím sa Daňovému úradu Košice IV pokúsili spôsobiť škodu vo výške 329 142,93 eur (9 915 760 Sk).

obžalovaní Ing. A. M., Ing. G. T. a G. O.

v skutku v bode 4/

v Košiciach na Daňovom úrade Košice IV, na ul. C. č. X, si G. G. ako živnostník dňa 28. decembra 1998 uplatnil nadmerný odpočet DPH na základe faktúr číslo XXX XXXXX, XX XXXXXX, na nákup dreva vystavených G. O., pričom zdaniteľné plnenie sa neuskutočnilo a s touto skutočnosťou boli uzročené Ing. A. M. a Ing. G. T., ktorí za Daňový úrad Košice IV vykonali kontrolu správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, čím porušili ustanovenie § 2 ods. 2 zák. č. 511/92 Zb. tým, že nechránili záujmy štátu a spracovali vedome protokol o kontrole, ktorý bol v rozpore so skutočnosťou a Daňový úrad Košice IV na základe takto vykonanej kontroly poukázal dňa 12. februára 1999 na číslo účtu XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXX v Slovenskej sporiteľni, ktorý bol otvorený na meno G. G., sumu 21 244,11 eur (640 000 Sk). Uvedeným konaním bola Slovenskej republike spôsobená škoda vo výške 21 244,11 eur (640 000 Sk).

obžalovaný G. O.

v skutku v bode 5/

v Košiciach na Daňovom úrade Košice IV, na ul. C. č. X, si G. G. ako živnostník dňa 18. novembra 1998 uplatnil nadmerný odpočet DPH na základe faktúr č. XX/X/XX, XX/X/XX, XX/X/XX, XX/X/XX, XX/X/XX, XX/X/XX, XX/X/XX, XX/X/XX, XX/XX/XX, XX/XX/XX, XX/XX/XX, XX/XX/XX na nákup dreva v celkovej hodnote 113 749,52 eur (3 426 818,10 Sk), vystavených G. O., pričom zdaniteľné plnenie sa neuskutočnilo a Daňový úrad Košice IV na základe uvedeného poukázal dňa 18. februára 1999 na číslo účtu XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXX v Slovenskej sporiteľni, ktorý bol otvorený na meno G. G., sumu 19 536,11 eur (588 545 Sk). Uvedeným konaním bola Slovenskej republike spôsobená škoda vo výške 19 536,11 eur (588 545 Sk).

Za to im krajský súd uložil tresty :

obžalovanému C. H. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol zaradený pre výkon trestu do prvej nápravnovýchovnej skupiny,

obžalovanému Ing. A. M. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol zaradený pre výkon trestu do prvej nápravnovýchovnej skupiny,

obžalovanému Ing. G. T. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol zaradený pre výkon trestu do prvej nápravnovýchovnej skupiny,

obžalovanému G. O. podľa § 250 ods. 3 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, výkon ktorého podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 podmienene odkladá a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 určuje skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov,

obžalovanému K. R. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., § 35 ods. 2, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol zaradený pre výkon trestu do prvej nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, zrušený bol výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 28. septembra 2011, sp. zn. 1T 113/2011, ktorým bol uznaný vinným pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zák. č. 576/2009 Z.z. a bol mu uložený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s prihliadnutím na ustanovenia § 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák. a podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák.

trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, výkon ktorého bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmienené odložením s probačným dohľadom a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určená skúšobná doba v trvaní 5 rokov, podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas trvania skúšobnej doby, podľa § 51 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s konzumentmi návykových látok a ich predajcami počas trvania skúšobnej doby, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku obžalovaní Ing. A. M. a K. R. podali proti nemu odvolanie, ktoré obžalovaný K. R. bližšie neodôvodnil a obžalovaný Ing. A. M. ho písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu 8. augusta 2012. Prokurátor sa vzdal práva podať proti rozsudku odvolanie. Rozsudok, ktorý u obžalovaného G. O. nadobudol právoplatnosť dňom 10. augusta 2012, bol doručený obžalovaným C. H. 26. júla 2012, Ing. G. T. 6. augusta 2012, ako aj ostatným procesným stranám. Obžalovaný C. H. podal odvolanie prostredníctvom obhajcu v zákonnej lehote 2. augusta 2012 a odvolanie v zákonnej lehote s odôvodnením podal aj obžalovaný Ing. G. T. prostredníctvom obhajcu 8. augusta 2012 a už predtým 3. augusta 2012 podal blanketné odvolanie.

Obžalovaný C. H. v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu napadol rozsudok vo všetkých výrokoch, ktorý sa ho týkali. Súdu prvého stupňa vytkol, že rozsudok je arbitrárny, lebo nie je v ňom vôbec uvedené, ako mal spáchať trestný čin podvodu, pretože súdom vykonané dôkazy nepreukázali bez akýchkoľvek pochybností, že skutok je trestným činom, že na jeho spáchaní mal účasť a teda neumožnili urobiť záver o jeho vine, práve naopak preukazovali jeho nevinu. Výrok o vine nie je možné opierať iba o indicie a fikcie. Z napadnutého rozsudku nie je vôbec jasné, prečo pri jeho bezúhonnosti mu nebol uložený iný druh trestu. Konaním, ktoré rozsudku predchádzalo boli porušené jeho práva na obhajobu. Jeho krátke pôsobenie v spoločnosti N. nemalo nič spoločné s trestnou činnosťou, pretože 14. augusta 1998 rozhodnutím valného zhromaždenia a následne 15. augusta 1998 zmluvou o prevode previedol svoj obchodný podiel na osobu menom D. Q., kedy prestal byť konateľom a vlastníkom tejto spoločnosti. Zmeny ohľadne tohto prevodu v obchodnom registri a v banke nebolo možné realizovať. Výbery z účtu realizoval na požiadanie nového vlastníka tejto spoločnosti, ktorý v tej dobe mal problémy s dokladmi, pričom o pôvode týchto peňazí nevedel, čo však nie je trestné. Pri uplatňovaní nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty nebolo zistené, že by predkladal falošné doklady a nebola ani spochybnená práca a závery daňových kontrolórov. Najvyššiemu súdu navrhol podľa § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť Krajskému súdu v Košiciach na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T., ktorí odvolaním napadli rozsudok vo všetkých výrokoch, ktoré sa ich týkali, zhodne poukázali na to, že pri vyhlasovaní napadnutého rozsudku nebol prítomný ich spoločný obhajca, čím boli porušené ich práva na obhajobu. Rovnako tak namietali záver súdu ohľadne skutku pod bodom 1/, že pri daňovej kontrole u daňového subjektu N. postupovali v rozpore s ustanovením § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., lebo prerokovali protokol s neoprávnenou osobou Q. D.. Podľa ich názoru v zmysle § 115 ods. 4 zákona č. 513/1991 Zb. účinky prevodu obchodného podielu nastávajú voči spoločnosti dňom doručenia zmluvy o prevode obchodného podielu. Tento ich záver potvrdila vo výpovedi svedkyňa JUDr. G. R., vedúca oddelenia správy daní, odboru daňového práva S. (ďalej iba S.), podľa ktorej daňoví kontrolóri pri kontrole tejto spoločnosti postupovali správne, keď vychádzali zo zápisnice z Valného zhromaždenia, ktorého obsahom bol prevod obchodného podielu z jedného spoločníka na druhého, ktorý má konštitutívny charakter. Zmena zápisu do obchodného registra má iba deklaratórny charakter. V roku 1998 nebol na to jednotný názor, smernice, metodické usmernenia a stanovisko S. boli pre daňové úrady len ako odporúčacia pomôcka. Jednoznačne to upravila až novela Obchodného zákonníka a metodické pokyny k tomu mali záväzný charakter až od 1. mája 2001. V dobe daňovej kontroly predložený občiansky preukaz D. Q. nemal dôvod posúdiť ako sfaľovaný a navyše identifikačná karta č. E. nebola pridelená, nakoľko jeho čistopis bol ako poškodený skartovaný a to spolu s občianskym preukazom č. E. v Žiline. Výpoveď svedkyne G. E., ako daňovej kontrolórky je iba jej subjektívnym názorom na postup daňového konania iným pracovníkom daňového úradu. Pritom vo výpovedi táto svedkyňa uviedla aj to, že pre odstup času a nemožnosť nahliadnutia do

účtovnej evidencie nevie posúdiť, či kontrolóri Ing. G. T. a Ing. A. M. pri daňovej kontrole porušili platný zákon. V rozpore so skutočnosťou je aj tvrdenie, že dve bezhotovostné platby za tovar - faktúry č. XXXXXXXXX a XXXXXXXXX v sumách po 320 000 Sk, čo predstavuje zaplatenie celej výšky dane z pridanej hodnoty, neboli uskutočnené, pretože výpisy z bežného účtu G. G. za november 1998 zo Slovenskej sporiteľni to jednoznačne potvrdzujú a je to aj v súlade s protokolom o daňovej kontrole, v ktorom konštatovali, že došlo k splneniu podmienky danej v § 20 ods. 2 písm. c/ zákona o dani z pridanej hodnoty o zaplatení dane dodávateľovi.

Obžalovaný Ing. A. M. okrem toho ku skutku pod bodom 1/ poukázal aj na to, že pri daňovej kontrole nebol zaujatý z dôvodu, že spoločníčkou firmy N. bola jeho bývalá manželka K. M., teda nešlo o osobu blízku (§ 116 a nasl. Občianskeho zákonníka), čo potvrdila vo výpovedi aj svedkyňa JUDr. G. R., ktorá podotkla, že o jeho zaujatosti by sa mohlo teoreticky jednať vtedy, ak by bola v čase kontroly konateľkou spoločnosti. Dôkazy získané z iného trestného konania nemôžu byť použité v tomto trestnom konaní voči nemu, čo je zrejmé zo záveru Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne napríklad Lexa proti Slovenskej republike z 5. januára 2010, preto spájanie dôkazov z rôznych trestných vecí je neprípustné. Skutok, z ktorého bol uznaný za vinného rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, 4To 229/03, z 30. júna 2004 nemá nič spoločné s predmetnou vecou. Navyše tento skutok bol z roku 1999 a preto nemôže byť nijako spájaná jeho vedomosť o tom, že by mohol v roku 1998 spolupracovať s firmou N. na protizákonnej činnosti.

V odvolaní obaja obžalovaní ku skutku pod bodom 2/ a 4/ zdôraznili, že daňovú kontrolu v spoločnosti F. vykonali na pokyn riaditeľa Daňového úradu Košice IV, pričom nebolo nijakým spôsobom preukázané, že ich konanie nejako súvisí s vystavením falošnej daňovej správy Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom, ktorá slúžila na vyplatenie nadmerného odpočtu DPH tejto spoločnosti. Navyše táto správa obsahuje iba informáciu, že kontrolovaný subjekt podal daňové priznanie, odviezol priznanú daňovú povinnosť, avšak nereagovala na výzvu správcu dane ohľadne predloženia daňových dokladov predmetného zdaňovacieho obdobia a neobsahovala informáciu, že nedošlo k uskutočniteľnému zdaniteľnému plneniu zo strany subjektu. Urýchléné vystavenie platobného výmeru po vykonanej kontrole nebolo ničím zvláštnym a stalo sa tak preto, že išlo o kontrolu daňového priznania za august 1998 a kontrola bola uzavretá vo februári 1999, čo je zrejmé aj zo svedeckej výpovede Ing. G. H.. Ako kontrolóri boli viazaní ustanovením § 23 ods. 1 zákona o DPH, podľa ktorého daňový subjekt má nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH do 30 dní a v prípade kontroly do 10 dní odo dňa jej skončenia. Opakovanú daňovú kontrolu v spoločnosti F. vykonala Ing. G. E. podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. iba na podklade pomôcok, lebo daňový subjekt sa odmietol k veci vyjadriť a nepredložil správcovi dane žiadne daňové doklady. Nie je tiež pravdivé tvrdenie, že túto kontrolu vykonali s neoprávnenou osobou, lebo o pravosti identifikácie skutočného konateľa spoločnosti F. nemali v dobe kontroly žiadne pochybnosti, rovnako tak pracovníci B., ktorá má podstatne prísnejšie kritéria na overenie totožnosti. Pritom číslo občianskeho preukazu na výberovom lístku W. (B.) z 29. septembra 1998 je číslo nového občianskeho preukazu C. A.. Krajský súd opomenul preveriť totožnosť svedka C. A. spoznaním iných osôb z blízkeho okolia, zabezpečiť znalecké dokazovanie z odboru daní a účtovníctva nezávislým subjektom, ktorý presne určí metodiku výpočtu skutočnej škody Slovenskej republiky a vysporiadať sa s otázkou, či vôbec nejaká škoda vznikla, lebo daňový úrad a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky nemôže pre zjavný pomer k veci zabezpečiť nestranné odborné stanovisko. Za účasti znaleckej organizácie, prípadne nezávislej odbornej autority (členov NBS), autorov odborných publikácií o daňovej správe a žijúcich bývalých pracovníkov z obdobia rokov 1998 - 2000, z iných daňových úradov, aká bola prax daňových kontrol a daňových kontrolórov. Celá vec je jednoznačne neprehľadná a vychádza len a len z pohľadu prokuratúry, bez objektívneho zistenia porušenia právnych noriem je rozsudok v celom rozsahu nepreskúmateľný.

Obaja obžalovaní dávajú do pozornosti aj to, že prvostupňový súd cez pojmy „v súčinnosti a za pomoci“ preukazuje ich znalosť a zároveň kontrolu nad pridelovaním vecí na Daňovom úrade Košice IV. V priebehu trestného konania bolo pritom preukázané, že výber kontrolórov a pridelovania kontrol nemohli nijako ovplyvniť a už vôbec nie tak, že by mohli predpokladať, ktorý daňový subjekt v tej dobe dostanú pridelený. V rozhodnom období bol zavedený systém pridelovania - rotujúcich kontrolórov vtedajším

riaditeľom, ktorého základom bol obeh kontrolórov medzi jednotlivými daňovými subjektmi, bez toho k akému správcovi a s akými počiatočnými písmenami boli kontrolóri pôvodne pridelení. Zmyslom tohto systému bolo zamedziť akejkolvek zaujatosti a možnosti ovplyvňovania kontrolórov dane z pridanej hodnoty, čo je zrejmé aj zo svedeckej výpovede riaditeľa N. Ing. O.. Tento systém bol dopĺňaný mesačnými príkazmi riaditeľa ÚDR SR Banská Bystrica, ktoré presne určovali výber daňových subjektov na kontrolu DPH.

Podľa oboch obžalovaných výrok o škode, ktorá mala vzniknúť trestným činom je nepreskúmateľný. Výpočet škody vo vzťahu k údajnej príčinnej súvislosti medzi údajným skutkom a údajnou škodou je vadný, nakoľko vo vzťahu k spoločnosti F., ako aj vo vzťahu k spoločnosti N. nie je v súlade totožnosť skutku s reálnou škodou. Výška škody nemôže byť vypočítaná na ich vrub, lebo ju neurčovali iba oni, ale aj iní pracovníci daňového úradu. Objektom trestného činu môže byť pri takomto skutku len Slovenská republika a nie daňový úrad. Táto výroková vada sama spôsobuje ničotnosť rozhodnutia, nakoľko daňový úrad nie je a ani nikdy nebol konečným poberateľom a prijímateľom daní a poplatkov, lebo podľa § 1 zákona č. 511/1992 Zb. dane sú príjmom štátneho rozpočtu. Poukázali tiež na znenie článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s neodôvodnenými priet'ahmi a neprimeranou dĺžkou trestného konania, čo má dopad aj na právo na spravodlivý proces. Súd prvého stupňa v intenciách týchto ustanovení vôbec neuvažoval, pretože po 14 rokoch od spáchania skutkov a začatí trestného stíhania a ôsmich rokov súdneho konania im uložil tresty odňatia slobody vo výmere 4 rokov, teda takmer v polovici trestnej sadzby trestného činu najprisnejšie trestného. Neprimeraná dĺžka trestného konania mala viesť prvostupňový súd k použitiu mimoriadne zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. a uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom s obmedzením v § 40 ods. 4 Tr. zák., čo je aj bežnou praxou najvyššieho súdu. Preto zastávajú názor, že pokiaľ by aj teoreticky mohla byť uznaná ich vina za žalované skutky, nemôže im byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, lebo by to vôbec neplnilo výchovný účel trestu.

Obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T. v závere tohto odvolania navrhli najvyššiemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil podľa § 260 Tr. por. prokurátorovi na došetrenie.

Na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu obžalovaný K. R. prostredníctvom obhajcu upozornil na to, že právoplatný rozsudok Okresného súdu Rožňava z 28. septembra 2011, sp. zn. 1T 113/2011, by mal podliehať rozhodnutiu prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013 o amnestii. Uložený súhrnný trest za súčasného stavu nemá preto oporu v zákone. Odvolanie písomne neodôvodnili, lebo rešpektovali uznesenie najvyššieho súdu v tejto veci z 10. mája 2011, sp. zn. 4 To 4/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 s poukazom na § 564 ods. 4 Tr. por. účinného od 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaných je prípustné (§ 245 Tr. por.), bolo podané oprávnenými osobami (§ 246 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a včas (§ 248 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). U obžalovaného K. R. nebolo v lehote uvedenej v § 248 Tr. por. odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napadá a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo (§ 249 ods. 1 Tr. por.). U obžalovaného C. H. odvolací súd zistil aj pochybenia, ktoré odvolaním nebolo namietané, spočívajúce v nesprávnej právnej kvalifikácii správne zisteného skutkového stavu v bode 1/ napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým poukazuje na to, že prvostupňový súd pri novom rozhodovaní o veci dôsledne postupoval v intenciách § 264 ods. 1 Tr. por. tak, ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2011, sp. zn. 4 To 4/2010, ktorým bol zrušený prechádzajúci oslobodzujúci rozsudok. Zákonným spôsobom doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por. a vykonané dôkazy vyhodnotil postupom podľa § 2 ods. 6 Tr. por.

Na prvom mieste najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že námietka obžalovaných Ing. G. T. a Ing. A. M. týkajúca sa práva na obhajobu nie je dôvodná. Na hlavnom pojednávaní 11. mája 2012 obhajkyňa JUDr. Viera Ferčáková zastupujúca oboch týchto obžalovaných sa ospravedlnila, zastupujúca advokátka JUDr. Helena Knopová (potvrďuje to substitučné plnomocenstvo z 10. mája 2012 na č.l. 2407) ich obhajobu aj vykonala a prítomný obžalovaný Ing. A. M. túto skutočnosť nenamietal.

Prvostupňový súd vyhodnotil všetky takto vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Správne dospel k záveru, že obžalovaní žalované skutky spáchali spôsobom a za okolností, ako sú uvedené vo výrokoch pod bodmi 1/ až 4/ napadnutého rozsudku.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaných C. H., Ing. A. M. a Ing. G. T. treba predovšetkým uviesť, že až na namietané porušenie práva na obhajobu pre neúčast' obhajkyne JUDr. Viery Ferčákovvej na hlavnom pojednávaní 11. mája 2012 nejde o novú, doteraz neuplatnenú obhajobu obžalovaných C. H., Ing. A. M. a Ing. G. T.. Títo obžalovaní ju uplatnili už v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania a aj na hlavných pojednávaniach a súd prvého stupňa sa s ňou dôsledne vypořiadal v dôvodoch napadnutého rozsudku rešpektujúc pritom už spomínané uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2012, sp. zn. 4 To 4/2010.

Vzhľadom na správnosť skutkových záverov krajského súdu odvolací súd si ich v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Ani najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaní C. H., Ing. A. M., Ing. G. T. a K. R. sa dopustili skutkov pod bodmi 1/ - 4/ napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd správne poukázal na to, že výpovede svedkýň Ing. G. E. a Ing. K. V. a ďaľšie, ako aj príslušné protokoly o daňovej následnej kontrole vo vzťahu k obžalovaným Ing. R. M. a Ing. M. T. preukazujú, že daňová kontrola v predmetných daňových subjektoch bola vykonaná nezákonne, protokol o daňovej kontrole prerokovali s neoprávnenými osobami a že pre uznanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďaľej len DPH) neboli predložené všetky zákonom požadované podklady. Podľa vtedy platného zákona o DPH stačilo nesplnenie, čo i len jednej podmienky, podľa ktorého má platiteľ nárok na odpočet DPH, ak sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, daň na vstupe zaúčtoval, daň zaplatil inému platiteľovi za prijaté zdaniteľné plnenie a platiteľ mal daňový doklad o zaplatení.

Tento záver má oporu v ustanovení § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom v čase uplatneného nároku na odpočet a výkonu daňových kontrol (august až december 1998). Neúplné bankové výpisy, na ktoré sa obžalovaní odvolávajú, sú iba časťou účtovnej dokumentácie, v ktorej nie sú doložené zákonom požadované doklady preukazujúce súbežné splnenie všetkých podmienok platiteľa dane z pridanej hodnoty pre uplatnenie nároku na odpočet tejto dane. Navyše správou od lesného závodu a svedeckými výpoveďami, okrem iného aj Ing. G. I. bolo bezpečne preukázané vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 4/ - 5/ napadnutého rozsudku, že nákup drevnej hmoty sa neuskutočnil, teda išlo o fiktívny obchod.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného Ing. A. M. treba síce prisvedčiť, že skutok, pre ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I 26. februára 2002, sp. zn. 2T 376/2000, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 30. júna 2004, sp. zn. 4To 229/03, spáchal až po spáchaní teraz posudzovanej trestnej činnosti (ak by nebolo odsúdenie zahladené, prichádzalo by do úvahy uloženie súhrnného trestu), avšak okolnosti, za ktorých ho obžalovaný spáchal (k ich zahladeniu nedochádza) nepochybne preukazujú, že úplatok poskytol za to, aby sa zabránilo objasneniu obchodnej činnosti firmy N., kde predtým vykonával daňovú kontrolu, čo svedčí o jeho kriminálnych praktikách a jeho hlbšej narušenosti.

Rovnako tak krajský súd správne, v súvislosti so skutkom pod bodom 1/ napadnutého rozsudku poukázal na obsah trestných spisov v trestných veciach vedených na Okresnom súde Košice II pod č. k. 7 T 195/02 a 2 T 109/09 proti obžalovaným G. G. a Q. D., alias Q. D., známy aj pod prezývkou R.,

ktorý sa preukazoval občianskym preukazom na meno Q. D., preukazujú úzku spätosť s predmetnou nezákonnou činnosťou obžalovaných Ing. G. T., Ing. A. M. a C. H., z ktorých dvaja poslední sa zúčastňovali vyberania peňazí z bankového účtu firmy N. v Komerčnej banke, a.s. Košice a následne ich odovzdávali Q. D., ktorý nebol na takýto výber oprávnený, lebo v obchodnom registri neboli vykonané príslušné zmeny, ktoré by banka akceptovala. Išlo o peniaze, ktoré daňový úrad postupne poukázal ako nadmerný odpočet DPH na účet firmy N. v Slovenskej sporiteľni, a.s. Košice, odkiaľ tieto peniaze obžalovaný C. H. previedol na iný ním zriadený účet v Komerčnej banke, a.s. Košice, ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo. Tým si nepochybne obžalovaní C. H., Ing. A. M. a Ing. G. T. vytvorili možnosť ľubovoľne nakladať s financiami, ktoré boli nezákonne vyplatené uvedenej firme. Ide o skutkové zistenia, ktoré v teraz prejednávanej veci súvisia spolu s vecami, ktoré sú prejednávané na inom súde.

V súvislosti s obhajobou obžalovaného C. H., ktorý tvrdí, že proti nemu neexistuje žiadny dôkaz preukazujúci jeho vinu v skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že obžalovaný zámerne zamlčal v odvolaní, že zo svedeckej výpovede D. Q. jednoznačne vyplýva, že firmu N. nekúpil, nevie o nej nič, daňové priznania nevypisoval, nepodpisoval, v obchodnom registri nebol zapísaný a obžalovaného C. H. nepozná. Tieto skutočnosti potvrdzujú aj svedecké výpovede G. Q. a R. I.. Z protokolu o následnej daňovej kontrole a svedeckých výpovedí F. T. a Ing. G. E. - pracovník, ktoré túto kontrolu vykonali je zrejmé, že uplatnený nadmerný odpočet nebol uznaný, v obchodnom registri boli v dobe tejto kontroly zapísaní K. M. a C. H., ktorý ako jediný mal dispozičné právo k účtu firmy N. a všetky výbery z účtu tejto spoločnosti sú podpísané iba C. H.

Ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný Ing. A. M. nemal vykonať daňovú kontrolu vo firme N. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku správne poukázal na ustanovenie § 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v znení účinnom v dobe spáchania skutkov, že Ing. A. M. v dobe výkonu daňovej kontroly vo firme N. bol zaujatý a ako taký mal byť z tejto kontroly vylúčený a to pre svoj pomer k bývalej manželke K. M., rodenej M., ktorá v tejto spoločnosti v čase kontroly bola spoločníčkou.

Z vykonaných dôkazov ku skutkom pod bodmi 1/ - 4/ napadnutého rozsudku dôvodne vyplýva aj to, že obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T. boli znali systému práce daňových úradov (abecedný - písmenkový systém) a preto mohli prostredníctvom spoluobžalovaných C. H., K. R. a G. O. podniknúť založenie firiem N., C. XX, F., C. č. XX a živnosť G. G., bytom L., C. č. XX tak, aby všetky tieto právnické osoby mali sídlo v obvode pôsobnosti Daňového úradu Košice IV. Niet sporu o tom, že v druhej polovici roka 1998 ako daňoví kontrolóri vykonávali v týchto firmách daňové kontroly na oprávnenosť uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty so záverom, že uplatnený nadmerný odpočet bol zákonný, čo viedlo k vystaveniu platobných príkazov a k vráteniu DPH na účty spoluobžalovaných, ktorí ich vybrali a použili na doposiaľ nezistený účel. Preto námietka obžalovaných Ing. A. M. a Ing. G. T., že ohľadne spôsobu prideľovania kontrolovaných daňových subjektov nemali vedomosť, resp. že o tom rozhodovali ich nadriadení je nevierohodná a je v rozpore s vykonanými dôkazmi a najmä spôsobom a okolnosťami, za ktorých sa dopustili inkriminovanej trestnej činnosti, neobstojí.

Bez akýchkoľvek pochybností vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/ a 4/ napadnutého rozsudku tieto dôkazy preukazujú aj to, že firma N. mala sídlo na C. č. XX, čo nezodpovedá adrese bydliska obžalovaného C. H. a jeho spoločníčky K. M. (bývalej manželky obž. Ing. R. M.), ale že na tejto adrese býva G. G., ktorého trestná vec (Okresným súdom Košice II, sp. zn. 7 T 195/02, zo dňa 16. apríla 2002) bola vylúčená z trestnej veci obžalovaného Ing. A. M. na samostatné konanie. Prítom na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 2 T 109/2009, v trestnej veci obžalovaného Q. D. svedkyňa K. M. vypovedala, že jej bývalý manžel Ing. R. M. dlhé roky poznal obžalovaného C. H.. Manželka obž. M. G. A. G. bývala na adrese C. XX, L. a zdržiava sa na adrese ul. Q. č. X, L., čo je súčasná adresa obžalovaného Ing. A. M.. Týmito dôkazmi je tiež preukázané aj to, že osoba vydávajúca sa za Q. D. v skutočnosti je Q. D., ktorý bol zadržaný v Českej republike v roku 2008 a ktorého trestná vec bola tiež vylúčená na samostatné konanie z trestnej veci obžalovaného Ing. R. M. a spol., kde koná Okresný súd Košice II pod č. k. 2 T 109/2009. Aj podľa najvyššieho súdu tieto skutočnosti potvrdzujú prepojenosť a súčinnosť obžalovaných pri páchaní trestnej činnosti.

Najvyšší súd sa stotožňuje aj s tým, že vykonanými dôkazmi bolo bezpečne preukázané tiež to, že Q. D. v mesiaci marec 1999 v súvislosti s podvodným predajom bytu Q. D. na R. XX v L. bol v realitnej kancelárii odfotografovaný a jeho fotografia bola podrobená znaleckému dokazovaniu, pričom pri tomto predaji použil sfaľšovaný občiansky preukaz na meno Q. D. s rovnakým číslom, aký bol použitý pri prevode obchodných podielov firmy N. i pri daňových kontrolách na Daňovom úrade Košice IV, čo bolo potvrdené výpoveďami obžalovaných Ing. R. M. a Ing. M. T..

Uvedené skutočnosti aj podľa názoru najvyššieho súdu logicky preukazujú úzku prepojenosť obžalovaných, čo im umožnilo páchať žalovanú trestnú činnosť. Bez súčinnosti obžalovaného C. H. by nedošlo k odčerpaniu peňazí z účtu firmy N., kde boli zaslané daňovým úradom a následne do dispozície obžalovaných C. H. a Ing. A. M., ktorí mali tieto finančné prostriedky vydať Q. D. alias Q. D.. Uvedené vyvracia obhajobné tvrdenie obžalovaného C. H., že žiadny z vykonaných dôkazov ho neusvedčoval a preto napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny. V tejto súvislosti treba poznamenať, že samostatná skutočnosť, že daňový kontrolór Ing. A. M. je prítomný pri výbere peňazí v peňažnom ústave pochádzajúcich z „kontroly DPH“, ktorú osobne vykonal je nezvyčajná a svedčí s ďalšími dôkazmi o jeho zainteresovanosti na spáchaní skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku.

Odvolací súd sa stotožnil aj so skutkovými závermi krajského súdu vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov ku skutkom pod bodmi 2/ - 3/ napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v ňom správne a logicky vyvodzuje nezákonnosť v konaní obžalovaných, ktoré premietol do inkriminovaných skutkov. V súlade so stavom vecí oprel záver o výpovede svedkov Ing. E. K., O. D., L. H. a C. A. a ďalších, ako aj grafologické posudky vo vzťahu k obžalovanému K. R. s najväčšou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou (svedkovia spoznali identitu tohto obžalovaného) preukazujú, že autorom podpisov na sporných dokladoch je práve tento obžalovaný. Z toho dôvodu nebolo potrebné znalecky skúmať doklad totožnosti predložený svedkom C. A., čoho sa domáhali obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T., nakoľko bolo nesporne zistené, že osoba vystupujúca pod týmto menom bol obžalovaný K. R..

Správne je aj zistenie, že písomná správa Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom, zaslaná pre potreby Daňového úradu Košice IV na základe dožiadania vo vzťahu k firme A. L. - F., použitej pri daňovej kontrole nadmerného odpočtu DPH vo firme F., za ktorú vystupoval K. R. ako C. A. bola jednoznačne sfaľšovaná v prospech tejto firmy, z čoho následne profitovali obžalovaní K. R., Ing. G. T. a Ing. A. M..

Niet pochybností ani o tom, že obžalovaní podvodným spôsobom uvedeným vo výroku o vine napadnutého rozsudku spôsobili škodu tak, ako ju ustálil krajský súd na úkor rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Daňovým riaditeľstvom Košice. U obžalovaných Ing. A. M., Ing. G. T. (skutky pod bodmi 1/ - 4/) a K. R. (skutky pod bodmi 2/ - 3/) ide o škodu veľkého rozsahu, preto správne postupoval krajský súd, keď ich uznal za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z.z. spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák.

Navyše obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T. ako pracovníci daňového riaditeľstva - daňoví kontrolóri pri spáchaní skutkov pod bodmi 1/ - 4/ napadnutého rozsudku vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pretože úmyselne zatajovali skutočný stav vecí a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzali nepravdivé skutočnosti, čo malo za následok vyplatenie nadmerných odpočtov DPH neoprávneným daňovým subjektom, z čoho spoločne v značnom rozsahu profitovali a spôsobili tak značné škody. Naplnili tým skutkovú podstatu pokračovacieho trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., teda tak, ako týchto obžalovaných uznal súd I. stupňa za vinných, na čo v dostatočnom rozsahu poukázal v dôvodoch napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o obžalovaného C. H. pochybil krajský súd, keď pri posudzovaní výšky spôsobenej škody neprihliadal na ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, podľa neskoršieho zákona sa posudzuje

len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa § 89 ods. 13 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok najnižšej mesačnej mzdy. V dobe činu minimálna mesačná mzda podľa vládneho nariadenia č. 366/1997 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 1998 bola stanovená vo výške 3 000 Sk. K nariadeniam vlády Slovenskej republiky upravujúce výšku minimálnej mesačnej mzdy s účinnosťou po 1. januári 2006 už nemožno prihliadať, pretože v tej dobe už platil a bol účinný Trestný zákon č. 300/2005 Z.z.

Za daného stavu pri zistení škody vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) mal súd prvého stupňa zohľadniť ustanovenie § 89 ods. 13 Tr. zák. a ustanovenie § 125 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006. Porovnaním týchto zákonných ustanovení by bol zistil, že podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v dobe činu za spôsobenie škody veľkého rozsahu - od 3 450 000 Sk a viac bolo možné páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody od 5 rokov do 12 rokov a podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. účinnom od 1. januára 2006 za spôsobenie značnej škody v sume 3 835 368 Sk (127 310,89 eur) je možné páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody od 3 rokov do 10 rokov. Teda použitie novšieho zákona je pre páchatel'a priaznivejšie a preto prvostupňový súd rozhodol v neprospech tohto obžalovaného v otázkach viny a v dôsledku toho aj trestu.

Vzhľadom na to najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1/ a vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému C. H.. Následne podľa § 322 ods. 3 Tr. por., lebo mu to zistený skutkový stav dovoľoval rozhodol rozsudkom tak, že tohto obžalovaného uznal vinným zo spolupáchateľstva k zločinu podvodu podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pretože na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku činom uvedeným v odseku 1/ značnú škodu.

S ohľadom na túto zmenu právnej kvalifikácie skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku najvyšší súd uložil obžalovanému C. H. podľa § 221 ods. 3, § 39 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne. Práve okolnosti spáchania tohto jediného skutku, spôsobený následok blížiaci sa ku škode veľkého rozsahu, napriek doterajšej bezúhonnosti a pomerom obžalovaného a celkovej dĺžke konania si vyžadovali na výchovu aj tohto obžalovaného pôsobiť krátkym, ale nepodmienečným trestom odňatia slobody. Obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný. Pre výkon tohto trestu ho preto zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd pri rozhodovaní o trestoch správne u obžalovaných Ing. A. M. a Ing. G. T. prihliadol na všetky zásady vymedzené v ustanovení § 23 ods. 1 a § 31 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z.z. a nasledujúce tak, ako je to uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s ohľadom na rozsah spáchanej trestnej činnosti, spôsob jej spáchania a okolnosti, za akých k tomu došlo, treba na splnenie individuálnej a generálnej prevencie pôsobiť na obžalovaných výkonom nepodmienečných trestov pri výmere, ktorých súd prvého stupňa v súlade so zákonom prihliadol na hodnotenie týchto obžalovaných a na to, že obžalovaní Ing. A. M. a Ing. G. T. ako daňový kontrolóri nechránili štátne záujmy v daňovej oblasti a aj ich značným pričinením spôsobili Slovenskej republike škodu veľkého rozsahu. Výmera uložených trestov prihliada i na to, že trestné stíhanie trvalo neprimerane dlhú dobu tak, ako to má na zreteli Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 v článku 6 ods. 1. Najvyšší súd preto odvolacie námietky obžalovaných Ing. G. T. a Ing. A. M. týkajúce sa uložených trestov nepovažoval za dôvodné.

Uložené úhrnné tresty odňatia slobody obžalovaným Ing. A. M. a Ing. G. T. aj za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák., obom zhodne vo výmere 4 rokov so zaradením pre ich výkon do najmiernejšej nápravno-výchovnej skupiny v zmysle § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. zodpovedajú kritériám pre ukladanie druhu a výmery trestu.

Na základe uvedeného najvyšší súd odvolania obžalovaných Ing. A. M. a Ing. G. T. podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Prvostupňový súd správne zistil, že obžalovaný K. R. bol právoplatne odsúdený za úmyselnú trestnú činnosť k podmienenému trestu odňatia slobody s určením skúšobnej doby na 5 rokov. V dobe rozhodovania krajského súdu boli splnené zákonné podmienky pre uloženie súhrnného trestu a preto bolo namieste, keď krajský súd obžalovanému K. R. aj za použitia § 35 ods. 2 Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Rožňava z 28. septembra 2011, sp. zn. 1T 113/2011, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyšší súd na rozdiel od prvostupňového súdu rozhodoval v dobe, keď prezident Slovenskej republiky rozhodol 2. januára 2013 o amnestií, ktoré bolo v zbierke zákonov uverejnené pod č. 1/2013. Podľa článku I tohto rozhodnutia odpustil tresty odňatia slobody právoplatne uložené pred dňom rozhodnutia o amnestií, ktorých výkon je podmienene odložený s účinkom, že sa na páchatel'a hľadá, ako keby nebol odsúdený.

O aplikácii rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky o amnestii musí rozhodnúť Okresný súd Rožňava, ktorý vydal odsudzujúci rozsudok (z 28. septembra 2011, sp. zn. 1T 113/2011) vo veci obžalovaného K. R. a potom bude môcť krajský súd rozhodnúť o uložení trestu za teraz posudzovanú trestnú činnosť.

Najvyšší súd preto podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zákonov zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a spôsob jeho výkonu týkajúci sa obžalovaného K. R.. Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Krajskému súdu v Košiciach, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny riadny opravný prostriedok.